

Betten, J., Schoonmaek.

In: L.C. 10.03.1973 (Uut de pultrum van de Stellingwarven)

UUT DE PULTRUM

van de Stellingwarven

SCHOOONMAEK

Et veurjaor het pattie daegen daj' al lekker buten zitten kunnen. Et beste is een plakkien uut de wiend. Vlak bi'j mien huus daor is zoe'n plakkien mit 'n baank achter wat pollen. Daor ma'k graeg zitten. 't Is d'r beter as in huus moej' mar daenken, jow snoeven de frisse veurjaorslocht op en om jow henne bin de voegelties al drok in de weer om roegte te zuken veur heur nussies. An de struken zit weer ni'j vas blad, wat weer 'n hiel jaor mit kan.

Laestdaes zat ik d'r ok, doe ik een mannegien an kommen zag lopen. Ik schatte 'm op zoe'n zeuventig jaor. Hi'j har ondaanks 't mooie weer toch nog een dikke jekker an en hi'j har een stok in de haand, waar ie zo now en dan een klutien zaand mit vot sleug.

Hi'j leup recht op 'e baan of waar ik zat en doe ie vlakbi'j was vreug ie: „Ma'k d'r wel even bi'j kommen zitten jongkerel?” 't Oolde mannegien gong naost mi'j zitten, zuchte diepe en zee: „Ja, jow moen d'r op mien leeftied zo now en dan es even bi'j zitten, 't gaot allemaole niet zo vlogge meer.” Ik knikte en 't mannegien naor mien kraante kiekend: „Wat zegt et weerbericht?” „O”, zee ik, „dat liekt goed heur, jow kun gerust wezen, ze verwaachten de kommende weke nog verduve'el mooi weer”. „Tja”, dat was 't ienigste wat 't mannegien zee. Ik keek d'r vreemd van op. 't Kwam d'r wat bedrokt uut as of ie d'r niet bliede mit was.

„Liekt jow dat niet goed toe”, vreug ik, verbaosd de wenkbrauwen optrek-kend. „Now ja,” zee ie, „mooi weer is netuurlik prachtig heur, dat wi'k ok niet bestrieden, mar ja 't gefit zoe'n drokte thuus om disse tied.” Now gong mi'j een lochien op, daor wrong de schoe dus. „Ja kiek ik heb haost gien plak in huus op 't ogenblik”, gong ie veerder, „mien vrouw het alles over-hoop haelt. 't Is een grote bende bi'j ons. Aj' de veurdeure inkommen breek ie jow haost de bienen over allerhaande rommel. De hiele gang staot vol mit emmers mit ziepsop en d'r liggen bessems en dweilen. En elk jaor is 't weer 't zelde. Ik vuul et altied wel ankommen. Jeltsje, mien vrouw wodt een peer weken veur de tied al zo vreemd, now dan he'k et al

wel in de gaten, ik heb gien scheurke-lender neudig, ik hoof mar naor heur te kieken. Zo tegen de tied dat et blad an de bomen komt is 't hielendal mis mit heur.”

Hi'j veegde mit zien linkerhaand een drup van zien neuze, snoefde es en gong weer veerder. „Kiek Jeltsje is veul jonger as ik. Wi'j schelen vieftien jaer. Ja”, hij docht even nao, „aj' nog jong binnen is't niet gek heur zoe'n jong wief, mar now is ze starker, now is ze me de baos. Ik kan niet meer tegen heur op. Och ja hoe hej' 't ok. Aj' wat oolder wodden kommen de kwaolen, alles gaot wat minder as vroeger. En ditte hè”, en ie wees op et plak waar zien hatte zitten mos, „wel es van slag, ja 't is krek een oolde wekker moej' mar daenken, 'n betien verroest en zo, dat komt zo mit de jaoren. Vrouwlu bin starker, die wodden ook oolder, dat kuj' ok wel in de kraante lezen. Jeltsje is ok nog sterk, die vrot van de vroege morgen tot de laete aovend. Ik wod al vermuuid a'k d'r naor kieke. Now het ze trouwens ok nog hulpe. Oonze dochter komt heur altied helpen mit de schoonmaek. Van 't jaor gaon ze de veurkaemer hielendal behangen, niet dat 't smerig was heur, want veur twie jaor is 't ok nog gebeurd mar ja buurvrouw dee 't ok dit jaor en vandaor mos et vanzels bi'j ons ok zo neudig gebeuren. Dat hej' zo mit die vrouwlu, ze willen veur mekeer niet onderdoen. Now ik zal bliede wezen as 't aan de kaant is, dat kan 'k jow wel vertellen”.

Ik keek 'm an en har zo now en dan onder zien verhael mar es knipt en waachte of of ie opni'j van wal stikken zol. Mar hi'j har zo 't leek zien kruut verscheuten, hi'j zee niks meer. Hi'j was zien verhael eindelijk kwiet.

'n Posien laeter ston ie op en zee: „'k Gao d'r mar weer es vandeur, 'k gao nog even een straottien omme, be-daankt veur 't gezelschap”. Ik zee 'm goeie en ie leup veurzichtig vot. „Stark-te heur”, reup ik him nog nao, mar ie heurde al niks meer en leup deur, zo now en dan mit zien stok weer en klutien zaand votslaonde.

JAN BETTEN